

BLJESAK AMERIKE

Cvet moje tajne. Tajna cveta, može se omirisati. Iako evidentna, tajna se ne dotiče, pogledima se ne pokazuje. Povlašćeno čulo tajne je čulo mirisa. Njeno vreme, rano proleće, početak života, buđenje, prvi zraci sunca na jastuku, senke na zidu. Za razliku od tajne, istina je uvek *plod*, predmet traženja, otkrivanja i skupljanja. Lovac je ovde isto što i skupljač plodova, plod je ulov, mora se grabiti, to najbolje rade grabljivice. Plod je ono što se može posedovati, što počne da raste kad tajna iščezne, latice opadnu.

Izjutra, šetajući plažom, koja je pusta i nije nudistička, nailazim na голу ženu koja leži potbuške. Telo joj je lepo, ja sam pogođen. Iznenada odiže glavu od peska i pogledi nam se sreću — osećam stid. Ali kako da joj vratim ono što sam video (Bernhard)?

Kolumbovski paradoks: uvek stižemo tamo gde smo se zaputili, uvek nalazimo ono što tražimo. Svako naše traganje završava se otkrivanjem neke amerike koju zovemo indijom. Naime, nemoguće je krenuti u potragu za nečim, a da to nismo prethodno označili, imenovali, a opet, kako valjano označiti cilj koji tek treba da ugledamo, koji tek treba da iskrсне. Kad ne bismo imali stalno tu mreću pred očima, *indiju*, zavesu našeg označavanja, spržio bi nas smrtonosni i neizdržljivi bljesak amerike.

Ono po čemu sam više od onog što jesam, jeste polje u kome milujem drugog, privijam se uz njega, na trenutak prelazim u njegov jezik (ali svaki put na drugom mestu, u drugoj tački).

Zato je dodir između tebe i mene uvek alarmantan. Zato moramo biti senzibilni, otvoreni. Prilazimo jedno drugom, okrnemo se, uvek neko prvi zasvetli. Kad zasvetlimo u isto vreme, to je kritični momenat, intenzivna tačka sveta, udvajanje, susretanje dva senzibiliteta koje se nikad ne ponavlja na isti način.

*

Kiša vezuje nebo i zemlju. Kad kiša dugo ne pada, zemlja se izvije u veliki nategnuti luk. Čeka kišu. Postoje i olujne kiše, kiša i vetar. Porađaju elektricitet i munje. Munja je kratak spoj neba i zemlje, kritično mesto njihovog dodira.

Bela lisica, beli medved, beli albatros. Bele životinje ukazuju nam se kao uljezi svoje vrste. Kao sablasti životinjskog carstva, one nastanjuju bela staništa, *utvarišta*. Činjenica da imaju obojene parnjake, samo pojačava njihovu utvarnu dvostrukost. Realne su i poznate forme, a ipak derealizovane. Bele životinje su duhovi. Ledena pustinja je njihov prirodni dekor, oblast večnog leda i snega, negativ trave i zemlje.

*

Pigment nam daje život, ontološku sigurnost. Da nema pigmenta bili bismo kao duhovi, jednaki sebi, lišeni senke. Ljudi se boje da ne pobele, da ne postanu *albinci*, da im se život ne pretvori u večni osvit (*alba*).

*

Za razliku od crnog koje ima moć apsorpcije, nečeg skrivenog i nevidljivog što iz svoje odsutnosti isijava i kontroliše naše živote, belo je moć prisutnog koje u svakom trenutku može nestati (jer je vidljivo odsustvo boje). I kad se duže zadrži, belo je tu samo nakratko. Na odsutan način prisutno, belo je moć sablasnosti sveta. Mobi Dik.

To što pre pada u san zaklopimo oči mora imati neke posledice po naš san. Šta bismo sanjali, kad ne bismo imali očne kapke? Da li je moguć san bez očnih kapaka? Šta sanja macaklin?

Kaže se neko *spava otvorenih očiju*, ali ni tada nije bez očnih kapaka, oni su samo suspendovani.

Očni kapci omogućuju nam da sanjamo, ne tačke u mozgu.

Put. Izlazak na put. Sećam se puta iz Vendersovog Pariza u Teksasu, autoputeva iz američkih filmova, *Strada del Sole*, sećam se zemljanog puta što preseca prirodu, tucanika sa boravaka na selu... i to istovremeno, u nekoj vrsti beskonačnog preklapanja slika. Kad kažem put, izlazak na put, želeo bih da ta reč, sintagma, zadrhti i prizove sve one jake senzacije kretanja, bilo da potiču iz knjiga ili života, sa ekrana ili iz snova. Da zatreperi i onda se najednom raširi u glavi, kao reka, more, kao horizont iščezavanja sećanja.

Prirodu više ne mogu da vidim bez njenog virtuelnog dvojnika, ekrana i pregrade. Pred prirodom ja sam ograđen, sećam se romantičara i Kantovog uzvišenog. Tražim beskonačno a nalazim samo ravnu konačnost slike. Želeo bih da uđem u pejzaž, kao da već nisam u njemu. Očima milujem konfiguraciju predela, ali to je čisto vizuelni doživljaj, kao da prstima, *digitalno*, dodirujem nevidljivi ekran, utvarnost je potpuna. Ne znam više da li sam ja utvaran ili prizor koji gledam. Zatvaram oči, i slika se gasi. Da li će se ponovo ukazati?

Vatra je život, večno upaljen plamen, vatra zgara, uništava i pokreće, nema Feniksa bez vatre, nema vaskrsenja bez smrti... Ali vatra je pre svega *moć prenošenja*, povezivanja, indukcije i saučesništva. Kad šuma gori, ona gori *od drveta do drveta*, u sumrak ulične svetiljke pale se jedna po jedna.

Tako, pred grobnicom, čovek prenosi plamen sledećem u nizu, *svećom o sveću*, i obred je mogao da počne...

Ovde se izjutra podigne vetar, proširi grad. Onda su ulice čiste, ulice, mirne vode, pučine, kojima hodaju prvi sanjivi prolaznici noseći u naručju papirnate kese s namirnicama kupljenim na obližnjem ćošku. *Down by the corner* je jedan kiosk, biro za izgubljene stvari, ovde su stranci česti i često nešto gube. Ali, ono što je čudno, te se stvari i prodaju ako ih niko ne podigne za dvadeset četiri sata. Sada, pošto je prestalo da duva i sve se utišalo, ovaj kiosk mi liči na malu kenotaf-korablju, zaustavljenu sred mora, avetinjski brod u kome se mogu kupiti znakovi odlutalih egzistencija.

Jedini način da osetite telo, jeste da se odvojite od njega. Recimo, telo se odmara, telo jede, telo piša... Da biste osetili prisustvo i delovanje svog tela, potrebna je distanca i uzmicanje duha, neka vrsta poetske ravnodušnosti i sanjarenja, telo mora biti lako, budući da se pravo prisustvo postiže oslobađanjem od težine prisustva (tajna erotike). Za vreme sijeste, povučen u hladovinu, ja osećam kako mi ruka poji telo nekom hladnom tečnošću. Gde sam ja?

*

I kad smo sami, telo je tu, telo nam *pravi društvo*. Kad sve stane i muzika zamre, čuje se kлокot, to telo nastavlja da piše, šumi, protiče i pravi talasiće. Dakle, telo je potok.

*

Da bi se duh uzdigao, *odlepio*, telo treba da se opruži, da po svim svojim šavovima ulegne u postelju. Mora da bude nepomično, pospano, gotovo umrtvljeno, kao postolje ili pista-uzletišta. Što je telo umornije, lepša je iluzija (slobode) duha.